

Šverma, J. Vývoj úrovně v oblasti rychlostních schopností uchazečů o studium tělesné výchovy na Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy. Bakalářská práce. Praha: UK PedF, 2011

Posudek oponenta: doc. PhDr. Jiří Hrabinec, CSc.

Téma se zbytečně dlouhým názvem a gramaticky i formálně nesprávným tvarem oficiálního názvu fakulty zpracoval autor na 50 stranách (plus přílohy), s využitím 17 uvedených zdrojů informací.

Obsahová struktura práce je klasická. Z formulace cíle práce (s.8), jímž je „Porovnání vývoje úrovně plnění požadavků talentových přijímacích zkoušek v sprinterské disciplíně v letech 1991 – 2010“, vyplývá, že se nejedná o vlastní výzkum, ale o zpracovatelskou práci, která statisticky vyhodnocuje výsledky nashromážděné za posledních 20 let na KTV UK PedF. Z hlediska statistického zpracování je třeba konstatovat, že se jedná o velmi přehlednou a pečlivě provedenou analýzu uvedených materiálů, která poskytuje zájemcům všechny potřebné informace. V tomto směru autora mohu pochválit.

K práci jako celku mám však řadu připomínek. Při formulaci problému ve čtyřech problémových otázkách (s.8) se autor dopustil nepřesností: první a druhá otázka jsou podle mého názoru významově totožné (v čem je rozdíl?), třetí otázka je nejasná: má autor na mysli rozdíl mezi muži a ženami, jak z formulace vyplývá? Jistě nikoli, jak se dočteme – ale až v druhé hypotéze na str.19.

Teoretická část je věnována jednostranně pouze struktuře výkonu ve sprintu. Nebylo by vhodné se zde také zmínit např. o smyslu řešeného tématu, o místě sprintu v komplexu přijímacího řízení a v rámci předpokladů pro vlastní studium na UK PedF? Nebo o tom, z čeho autor vyvozuje hypotézu č.1 – tj. předpoklad poklesu výkonnosti uchazečů v průběhu sledovaných let? Zřejmě zde bylo možné uvažovat o změně vztahu mládeže k pohybu, učitelů k atletice, změně somatických znaků mládeže atd. (a autor to řeší jednou větou v závěru Diskuse.)

K výsledkové části nemám připomínek, hodnotím ji velmi kladně. V Diskusi (s.45 a n.) autor hodnotí a částečně interpretuje výzkum a srovnává jej s šetřením Pávka (1980), což je pozitivní. Kapitola Závěry je však formulována velmi obsáhle a zachází do statistických detailů, které měly být podrobně uvedeny v Diskusi. Zde bych spíše očekával jasné odpovědi na položené otázky v podobě poznatků opřených o nejzávažnější statistický fakt. Takto jsou závěry velmi nepřehledné. Také mi nestačí autorovo doufání v přínos jeho práce „pro uchazeče, studenty i vyučující“ UK PedF (s.49). Čekal bych alespoň pokus o vysvětlení, v čem přínos spočívá.

S uvedenými výhradami práci doporučuji k obhajobě.

V Praze 17.5.2011

Klasifikace:

Doc. PhDr. Jiří Hrabinec, CSc.